

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-83(3)/14/JK

Warszawa, 3 grudnia 2014 r.

DECYZJA DIH-1/84/2014

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Tesco Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie od części decyzji Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nr 83/ŻG/2014 z dnia 6 października 2014 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.105.2014), w zakresie wymierzonej temu przedsiębiorcy, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej w wysokości 4.000 zł (słownie: cztery tysiące złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanej sałatki greckiej,
utrzymuje w mocy ww. decyzję w zaskarżonej przez stronę części.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 7 – 13 maja 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej również „Łódzkim WIIH”, w hipermarkecie Tesco „Łódź-Bałuty”, mieszczącym się w Łodzi przy ul. Pojezierskiej 93, należącym do przedsiębiorcy Tesco Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, zwanego dalej również „stroną”, sprawdzono rzetelność przekazywanych informacji m.in. o wyrobach kulinarnych oferowanych do sprzedaży na stoisku „bistro”.

Zgodnie z zawartą w karcie produkcyjnej sałatki greckiej deklaracją, powinna być ona sporządzona z sałaty, pomidorów, ogórków, oliwek czarnych, papryki czerwonej i zielonej, cebuli, sosu winegrette i Fety.

Sprawdzenie zgodności rzeczywistego składu surowcowego ww. sałatki z deklaracją zawartą w karcie produkcyjnej dostępnej w placówce, wykazało, że do jej przygotowania użyto innego surowca niż deklarowany, tj. sera „Favita” w kostkach (wyprodukowanego przez Spółdzielnię Mleczarską MLEKOVITA), zamiast sera Feta. Ustalenia tego dokonano w związku z brakiem na stanie stoiska w dniu kontroli sera Feta oraz na podstawie oświadczenia

lidera stoiska „bistro”, a także dokumentów potwierdzających zamówienia surowców i półproduktów wykorzystywanych do przygotowywania potraw.

Z wyjaśnień złożonych przez lidera stoiska „bistro”, w piśmie z dnia 8 maja 2014 r., wynikało także, że karta produkcyjna sałatki greckiej dostępna jest na żądanie konsumenta.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 13 maja 2014 r. (nr akt kontroli: ŻG.8361.105.2014).

W toku kontroli stwierdzono ponadto jedenaście partii ciast oferowanych do sprzedaży bez opakowań jednostkowych, nieprawidłowo oznakowanych z uwagi na brak w miejscu sprzedaży, na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób w miejscu bezpośrednio dostępnym konsumentom, wykazu składników, co stanowiło naruszenia § 17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2010 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 774), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania środków spożywczych”.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 5 września 2014 r., Łódzki WIIH poinformował przedsiębiorcę Tesco Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia:

- na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych jedenastu partii ciast oferowanych do sprzedaży luzem,
 - na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanej sałatki greckiej
- oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, a także wezwał do przekazania informacji o wielkości osiągniętego przychodu i obrotu.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa, przekazując jedynie, przy piśmie z dnia 24 września 2014 r., kopię deklaracji CIT-8.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją nr 83/ŻG/2014 z dnia 6 października 2014 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.105.2014), Łódzki WIIH wymierzył ww. przedsiębiorcy:

- w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 862 zł (słownie: osiemset sześćdziesiąt dwa złote) z tytułu wprowadzenia do obrotu nieprawidłowo oznakowanych jedenastu partii ciast,
- w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 4.000 zł (słownie: cztery tysiące złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanej sałatki greckiej.

Pismem z dnia 22 października 2014 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, w części dotyczącej wymierzenia kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanej sałatki greckiej, wnosząc o uchylenie bądź zmianę zaskarżonej decyzji w tym zakresie.

Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie:

- art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej w związku z art. 40a ust. 5 tej ustawy poprzez niewłaściwe zastosowanie, tj. nieprawidłowe ustalenie kryteriów wpływających na wysokość kary oraz niewłaściwe uznanie zakwestionowanego produktu za zafałszowany,
- art. 17 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. *ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności* (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 r. z późn. zm., s. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”, poprzez wymierzenie kary niewspółmiernej do stwierdzonego naruszenia.

Strona wskazała, że ani w nazwie produktu, ani w miejscu sprzedaży nie zawarto informacji o rodzaju zastosowanego sera, a zatem nie wprowadzono konsumentów w błąd, podając im nierzetelne informacje. Dokument, w oparciu o który sprawdzano prawdziwość informacji, jest dokumentem wewnętrznym i nie powinien być udostępniany klientom. W związku z powyższym nie można uznać, że sałatka grecka jest produktem zafałszowanym, a szkodliwość czynu najwyższa, stopień zawinienia i zakres naruszenia wysoki, gdyż stosowana receptura zawiera błąd, niebędący wynikiem świadomego działania, które miałyby na celu ukrycie, czy zmianę charakteru produktu.

Strona podniosła także, że art. 17 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych nie ma zastosowania do potraw serwowanych w lokalach tzw. małej gastronomii, czy stoiskach typu bistro. Ponadto nazwa produktu nie wymaga podawania informacji o stosowanym serze.

W opinii strony, stwierdzone nieprawidłowości dotyczyły niespójnej nazwy stosowanego surowca w recepturze produktu, a nie przekazywania konsumentowi informacji niezgodnych z prawdą, więc nałożona kara jest niewspółmiernie wysoka do zakresu naruszenia.

Pismem z dnia 5 listopada 2014 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Tesco Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego*, zwanej dalej „*k.p.a.*”, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Ustawa o jakości handlowej stanowi w art. 40a ust. 1 pkt 4, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok

nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 tej ustawy, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia: stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Oznakowanie środków spożywczych, jak wynika z art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, jest jednym z elementów jakości handlowej.

W myśl art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. *o bezpieczeństwie żywności i żywienia* (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia”, oznakowanie środka spożywczego obejmuje wszelkie informacje w postaci napisów i innych oznaczeń, w tym znaki towarowe, nazwy handlowe, elementy graficzne i symbole, dotyczące środka spożywczego i umieszczone na opakowaniu, etykiecie, obwolucie, ulotce, zawieszce oraz w dokumentach, które są załączone do tego środka spożywczego lub odnoszą się do niego.

Jak stanowi art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia w związku z art. 6 ust. 2 ustawy o jakości handlowej, oznakowanie środka spożywczego nie może wprowadzać konsumenta w błąd, co do charakterystyki środka spożywczego, w tym jego nazwy, rodzaju, właściwości, składu, ilości, trwałości, źródła lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa

żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w punkcie gastronomicznym, należącym do przedsiębiorcy Tesco Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, stwierdzono, że do sporządzenia wprowadzonej do obrotu sałatki greckiej, zamiast deklarowanego w karcie produkcyjnej sera Feta, użyto sera „Favita”. W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Łódzki WIIH wymierzył w drodze decyzji karę pieniężną przedsiębiorcy Tesco Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, to jest podmiotowi, który wprowadził do obrotu ww. zafałszowany artykuł rolno-spożywczy.

Zgodnie z art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz. U. UE L 343 z 14.12.2012 r., s. 1) oraz z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1829/2002 z dnia 14 października 2002 r. zmieniającego Załącznik do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96 w odniesieniu do nazwy „Feta” (Dz. U. UE L 277 z 15.10.2002 r., s. 10), zwanego dalej „rozporządzeniem 1829/2002”, nazwa „Feta” została zarejestrowana jako chroniona nazwa pochodzenia i zarezerwowana jest dla serów spełniających określone w specyfikacji produktu wymagania (m.in. mleko służące do produkcji sera Feta musi pochodzić od tradycyjnie hodowanych owiec i kóz z określonych regionów Grecji, a podczas procesu produkcyjnego należy stosować tradycyjną recepturę i metody). Wobec powyższego, nazwa chroniona nie może stać się nazwą rodzajową, tj. stosowaną ogólnie w odniesieniu do produktów podobnych lub kojarzących się z produktem chronionym.

W dalszej kolejności należy podkreślić, że zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Obowiązek zapewnienia zgodności artykułów rolno-spożywczych z wymogami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej spoczywa zatem na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym, także na etapie świadczenia usług gastronomicznych.

Odwołując się od decyzji strona kwestionuje ustalenia kontroli w zakresie dotyczącym wprowadzenia do obrotu zafałszowanej sałatki greckiej. Z uwagi na fakt, iż niezaskrażona przez stronę część decyzji, na podstawie której wymierzono jej karę pieniężną z tytułu wprowadzenia do obrotu niewłaściwej jakości handlowej jedenastu partii ciast, stała się ostateczna, Prezes UOKiK nie odnosi się do ustaleń w tym zakresie.

Strona nie zgadza się z twierdzeniami organu pierwszej instancji, wskazując, że w niniejszej sprawie nie może być mowy o wprowadzeniu przez nią do obrotu produktu zafałszowanego, gdyż nie komunikowała konsumentowi informacji o jego składzie. Strona wyraziła pogląd, że karta produkcyjna sałatki greckiej jest dokumentem wewnętrznym i nie jest prezentowana w miejscu sprzedaży, nie jest więc dostępna dla konsumenta.

Odpowiadając na powyższe argumenty strony, Prezes UOKiK wskazuje, że ustalenia kontroli, jak i przeprowadzone postępowanie wyjaśniające jednoznacznie wskazują, że w

kontrolowanej placówce nie było produktu wskazanego (deklarowanego) w karcie produkcyjnej, tj. sera Feta, był natomiast produkt świadczący o zafałszowaniu sałatki greckiej – ser „Favita” w kostkach. Fakt zarówno używania do zakwestionowanej sałatki greckiej sera „Favita” w kostkach zamiast sera Feta, jak i tego, że karta produkcyjna tej sałatki była dostępna dla konsumentów został stwierdzony w Protokole kontroli z dnia 13 maja 2014 r. oraz potwierdzony przez pracownika kontrolowanej placówki - lidera stoiska „bistro” (oświadczenie z dnia 8 maja 2014 r.). W tym miejscu należy zauważyć, że protokół kontroli, o którym mowa w art. 20 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o Inspekcji Handlowej* (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.), jako dokument urzędowy w rozumieniu art. 76 § 1 k.p.a., stanowi dowód stanu faktycznego ustalonego w tym dokumencie. Jak stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, protokół kontroli korzysta z wiarygodności ustaleń w nim zawartych z uwagi na to, iż jest sporządzany przy udziale przedstawiciela kontrolowanego przedsiębiorcy, który ma prawo wnieść do niego zastrzeżenia. Protokół dokumentuje stan faktyczny trudny do odtworzenia w przyszłości, z tego też względu jego podpisanie bez zastrzeżeń przez kontrolowanego stanowi dowód w sprawie [por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 marca 2013 r. (sygn. VI SA/Wa 2723/12)]. Z akt zgromadzonych w niniejszym postępowaniu wynika, że protokół kontroli został podpisany przez upoważnionego pracownika bez uwag. Strona zaprzeczając prawdziwość protokołu, albo twierdząc, że zawarte w nim stwierdzenia są niezgodne z rzeczywistością, powinna zatem tę okoliczność udowodnić, a w przedmiotowej sprawie nie przedstawiono żadnych dowodów podważających ustalenia kontroli.

Mając na uwadze powyższe, nie zasługuje na uwzględnienie argument strony, iż przeciwnie do twierdzenia organu pierwszej instancji, karta produkcyjna zakwestionowanej sałatki greckiej nie była dostępna dla konsumentów, więc nie można uznać tej sałatki za zafałszowaną. W tym miejscu Prezes UOKiK wskazuje na definicję oznakowania zawartą w art. 45 ust. 2 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, w świetle której w sytuacji braku oznakowania w miejscu sprzedaży sałatki greckiej wykazem składników, kartę produkcyjną należało uznać za dokument odnoszący się do produktu, o którym to dokumencie mowa w definicji oznakowania.

Prezes UOKiK nie podziela również stanowiska strony w kwestii § 17 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych, tj. niestosowania jego wymagań do potraw w gastronomii. Prezes UOKiK zauważa, że 30 czerwca 2013 r. weszła w życie zmiana ww. rozporządzenia, którą wprowadzono obowiązek podawania wykazu składników dla wszystkich artykułów rolno-spożywczych oferowanych do sprzedaży bez opakowań jednostkowych. Ustawodawca, uzasadniając potrzebę wprowadzenia zmiany jednoznacznie wskazał, że z uwagi na bardzo dużą różnorodność i tendencję do zwiększania się asortymentu tego rodzaju produktów, konieczne jest rozszerzenie wymogu dotyczącego podawania wykazu składników na wszystkie środki spożywcze. W związku z powyższym, należy przyjąć, że wymóg ten dotyczy również potraw serwowanych w lokalach gastronomicznych.

Strona zarzuciła także organowi pierwszej instancji naruszenie art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002 poprzez orzeczenie kary niewspółmiernej, nieproporcjonalnej do zakresu naruszenia.

Zgodnie z przywołaną wyżej regulacją, Państwa Członkowskie wprowadzają w życie prawo żywnościowe oraz monitorują i kontrolują przestrzeganie przez podmioty działające na rynku spożywczym i pasz odpowiednich wymogów prawa żywnościowego na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. W tym celu Państwa Członkowskie zachowują system oficjalnych kontroli i innych działań stosownych do okoliczności, z uwzględnieniem informowania opinii publicznej o bezpieczeństwie i ryzyku związanym z żywnością i paszami, nadzorem nad bezpieczeństwem żywności i pasz oraz innych działaniach monitorujących, obejmujących wszystkie etapy produkcji, przetwarzania i dystrybucji. Państwa Członkowskie ustanawiają również zasady dotyczące środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego i paszowego. Ustanowione środki i kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Wskazać należy, że organy Inspekcji Handlowej przy ustalaniu wysokości wymierzonej kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, biorą pod uwagę stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu i wielkość jego obrotów. W przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Prezes UOKiK stwierdził, że Łódzki WIIH, wymierzając karę pieniężną, uwzględnił w sposób prawidłowy zasadę proporcjonalności, w szczególności przy ocenie poszczególnych przesłanek, zawartych w ww. art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, co wpłynęło na wysokość kary pieniężnej, tj. zastosował sankcję, która jest proporcjonalna do osiągniętego obrotu oraz stwierdzonych nieprawidłowości.

Miarkując stopień szkodliwości czynu, organ właściwie uznał, że przedmiotowa sałatka przygotowana została z innego surowca niż deklarowano w oznakowaniu, a konsumenci nie byli o tym informowani. W tym miejscu należy wskazać, że faktem powszechnie znanym jest, iż produkty tradycyjne, których nazwa została zarejestrowana jako Chroniona Nazwa Pochodzenia (ChNP), a takim jest m.in. „Feta”, zarejestrowana na mocy rozporządzenia 1829/2002, są produkowane z określonych składników według ustalonej procedury, wobec czego ich cena jest znacznie wyższa niż produktów zwykłych. W związku z tym rozbieżność pomiędzy oznakowaniem, a faktycznie użytym surowcem wprowadzała konsumentów w błąd, gdyż podany w oznakowaniu składnik nadał gotowemu produktowi wyższe walory jakościowe i zachęcał do dokonania zakupu właśnie tego produktu. Ponadto dodać należy, że w rozpatrywanej sprawie, wobec nieuzasadnionego użycia nazwy chronionej, doszło do naruszenia powszechnie obowiązujących przepisów, do stosowania których obowiązani są przedsiębiorcy w całej Unii Europejskiej.

Oceniając stopień zawinienia, organ zasadnie wziął pod uwagę fakt, iż sałatka została wyprodukowana w placówce należącej do strony i to wyłącznie ona odpowiadała za jej

jakość. Podkreślić należy, iż z oznakowania produktu użytego do jej wytworzenia jednoznacznie wynikało, że nie jest to surowiec deklarowany w karcie produkcyjnej. Strona, jako profesjonalista działający w branży spożywczej, powinna była dołożyć wszelkich starań aby zapewnić konsumentom produkty właściwej jakości handlowej.

Przy określaniu zakresu naruszenia, Łódzki WIIH prawidłowo uwzględnił okoliczność, że informacja o składzie potraw stanowi jeden z elementów jakości handlowej, a nieuzasadnione w tym przypadku użycie nazwy „Feta” naruszało interesy konsumentów. Świadczy o tym fakt, że zostały naruszone przepisy mające na celu ochronę konsumentów i zapewnienie im rzetelnych i prawdziwych informacji o pochodzeniu produktów.

Biorąc pod uwagę dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych, organ pierwszej instancji zauważył, że przedsiębiorca kilkakrotnie naruszył przepisy ustawy o jakości handlowej.

Mając na uwadze przekazaną przez stronę deklarację CIT-8, zalicza się ona do grupy pozostałych przedsiębiorców, tj. spełniających wyższe kryteria niż wskazane w art. 104 – 106 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. *o swobodzie działalności gospodarczej* (Dz. U. z 2013 r. poz. 672 z późn. zm.).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Łodzi w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 z późn. zm.) od

niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r., poz. 749 z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Wiceprezes
Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Joanna Karwowska
pełnomocnik
Tesco Polska Sp. z o.o.
ul. Kapelanka 56
30-347 Kraków
2. Łódzki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej
3. a/a